

A VÉN ALMAFA.

A szőlőhegy oldalában
Vén almafa áll magában;
Azt beszélík, régen áll ott,
Ötven nyarat, telet látott.

Látszik is, hogy már elfáradt,
Némely ága el is száradt,
Sokat vívott az idővel,
Itt is, ott is egy-egy sebhely.

De hogy ím a fecske megjött,
És Szent György is beköszöntött,
Meg-megéled régi kedve,
Száraz ág, seb elfeledve.

Kivirít még sok szép ága,
Lombjánál több a virága,
Szellő lengi, méh ha járja,
S dalos madár meg-megszállja.

Vén fa, élted alkonyában,
Az ifjúság virágában
Mondd, mi tart fönn, éleszt téged;
Reményed-e vagy emléked?

Bármi legyen, mit én bánom,
Csak nyíljék egy-két virágom,
Remény-e vagy emlékezet...
Csak élessze a szívemet

Gyulai Pál.

TAVASZI REGGEL.

A bérce már a hajnal aranyozza,
A völgy virágít gyönggyel harmatozza;
Fű és fa lombján hűs szellő legyint át,
Ébresztgeti a lepkét és pacsirtát.

A kullogó patak mintegy megbátrul,
Vadrózsa bokra ég a napsugártul;
Fény mindenütt, víg zaj minden zugolyban,
Az ég mosolyán a föld szíve dobban.

Ó, fény és dal! Tavasznak enyhe napja!
Elveszett fényét lelkem visszakupja,
Szívem megárad ifjú érzelemben,
S ajkamra ismét víg dal hangja lebben.

Gyulai Pál.

ALKONYAT AZ ERDŐBEN.

Dús lombon át susog a szél,
Nincs semmi nesz, a csend beszél.
Halkan lehull egy-egy levél
Az ágak búcsút intenek.

Az árnyék nő. Néha egyet
Szól a kakuk. Harmat pereg,
Mint csillogó szép gyöngyszemek.
A virágok már álmosak.

Az erdőszélen a vadrózsa
Halovány szirmát összecsupja;
A fodormenta, friss szamóca
Hűs odkolonját szétlocsolja.

Nagyot nyújtózik s nő a gomba.
A harangvirág kék harangja,
Esti imára hívó hangja
Az „Ave Máriát“ harangozza...

Bokor alatt a tücsök húzza,
Az erdőt szépen elaltatja
S a hold szelíden mosolyogva
Ezüst paplannal betakarja.

Rozgonyi Ilonka.